

DONDERDAG,

2 MAART.

SURINAAMSCH E COURANT.

ADVERTENTIEN.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien, zal onder de nalere goedkeuring van Zijne Excellentie den lieere Gouverneur Generaal, aan de minst inschrijvende besteden, de onmiddellijke levering van:

DIVERSE KLEEDINGSTUKKEN OF PLUNJES VOOR DE EKWIPAGIEN VAN 'S RIJKS KOLONIALE VAARTUIGEN,

volgens specifieke lijst en op de konditien en voorwaarden, welke voor de gegadigden ten Kantore der Financieële Administratie ter inzage liggen, alwaar de verzegelde inschrijvings-biljetten, vergezeld van monsters zullen worden aangenomen tot Maandag den zesden Maart aanstaande, des morgens ten negen ure.

Paramaribo, den 28 Februarij 1843.

De Administrateur voornoemd,
CH. LEERS.

(7312) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der Onbeheerde Boedels, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving verkoopen:

104 Balen p. m. 18000 $\frac{1}{2}$ heele } KOFFIJ.
14 " " " 3000 " gebr. }

van de Plantaadje *Mijn Vermaak*; aankomende den Boedel F. BEUDEKER.

De inschrijvings-biljetten zullen ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen, tot H E D E N, des voormiddags ten tien ure.

De Kooper of Koopers, zal of zullen voor iedere ledige Zak f 1-00 moeten betalen.

Paramaribo, den 2 Maart 1843.

De Secretaris van het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(7360) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen, voor het Departement der Onbeheerde Boedels, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving verkoopen:

13 = Balen schoone KATOEN, afkomstig van de Plantaadje *Mary'shope*; aandeel; aankomende ANNA PODKIN Huisvrouw van PATRICK HAYNES.

De inschrijvings-biljetten zullen ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen, tot Vrijdag den 3den dezer, des voormiddags ten tien ure.

Paramaribo, den 1 Maart 1843.

De Secretaris, van het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(7379) De Exploiteur bij het Gerechtshof te Suriname, zal op Vrijdag den 3den Maart 1843, des voormiddags om half negen ure, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Gerechtshof, publiek bij Executie verkoopen:

De Slaven *Francis, Winst, Pitta, Lucretie, Seraphina en Bellona*; aankomende ARON BUENO DE MESQUITA.

De Slaven *Mudolijntje, Julianna, Adriaan en Denna*; aankomende FRANCINA CHRISTINA CAROLINA EMICKE.

Het HUIS en ERF, gelegen aan de *Draambrandersgracht*, La. E. No. 174; aankomende CILIA CALDER.

Den BUITENGROND INDUSTRIE of MARIAS-LUST, gelegen aan de Rijkweg naar Kwatta, bekend onder Tweede Buitenvijk No. 9, tusschen de verlatene *Hortus Surinamensis* en het Joodsche Kerkhof; aankomende D. J. LOTII.

Plus minus 5900 ponden KOFFIJ, gedeeltelijk afgewerkt, alsmede twee Balen gruis dito, liggen terop de Plantaadje de *Goede Hoop* in *Surinacca*; aankomende F. W. WERLE.

Paramaribo, den 28 Februarij 1843.
T. M. SCHOTBORGH.

MAATSCHAPPIJ.
Tot Nut van 't Algemeen.

DEPARTEMENT PARAMARIBO.

ALGEMEENE VERGADERING op Maandag den 6den Maart 1843, in de Zaal boven 's Lands Waag, des avonds ten 7½ ure.

Ballotage: de Heeren M. R. MATTES en J. J. SPIERING.

Voorlezing: de Voorzitter N. G. VLIET. NB. De Voorlezingen kunnen ook door DAMES worden bijgewoond, mits komende onder het geleide van een LID.

(7395) Heden ontving ik de droevige tijding, dat mijn jongste Zoon DAVID, op den 20sten November Ik, te Amsterdam overleden is, in den ouderdom van 16 jaren.

Strekkende deze tot algemeene als bijzondere kennisgeving.

Paramaribo, den 1 Maart 1843.
JOSHUA LYON.

J. G. KRAMER
heeft ontvangen:
Versche PROVISIEN,
waaronder:
Boter, Kaas, Aardappelen, Haring, enz., enz. (7394)

Bij den ondergeteekende te Koop: Extra ZOUT-VLEESCH en SPEK, bij het pond à 35 Cents.

(6446) P. VAN LEEUWEN.

(6399) De Venducomester M. A. KEIJSER, zal MORGEN om 9 uren verkoopen: PROVISIEN, STUKGOEDEREN en twee MAHOVIJHOUTEN KLEEDEREN-KASTEN.

Alsmede:

Een partij SCHAPEN en VARKENS, en een RIJPAARD, voor rekening van den Boedel wijlen den Heer DENIAU.

Nieuwstijdingen.

(Uittreksels uit de Nederlandsche Dagbladen tot en met 12 December 1842).

FRANKRIJK.

PARIS, 7 December.

Bij het regtsgeeling van den Versailler-spoorweg heeft inzonderheid de verklaring van een der getuigen, de Heer Alpiou, koopman te Bordeaux, een diepen indruk gemaakt. Hij verscheen door twee personen ondersteund. Het rechterbeen was hem moeten afgezet worden, en hij lijdt nog steeds aan de gevolgen van verscheidene brandwonden. «Ik was, zeide hij, met mijne beide zoons en eene jonge juffer Colas, naar Versailles gegaan. Daar ik spoedig bij mijne zieke vrouw wenschte weder te komen, keerden wij niet den eersten spoorrein terug. Wij reden zoo snel voort, dat men de boomen langs den weg niet meer onderscheiden kon. Ik had een zoo grooten angst, dat ik mij de belofte deed, nooit weder over eene ijzerbaan te rijden. Toen wij Bellevue voorbij reden, bekwaamen wij een vreeselijken stoot, en hoorden wij een geweldig kraken. De waggon verliet de rails; ik bevond mij in een dergenen, die in brand waren; ik voelde, hoe het vuur mij aangreep, mijn linkerbeen was in één oogenblik geheel overgewond, terwijl mijn rechter, door wrakken van den verbrijzelden waggon verpletterd, in acht stukken brak. Men heeft het mij sedert moeten afzetten. Ik verbeidde den dood. Een grootmoedig man trachtte mij te redden, en trok mij uit den waggon. Maar naarweliks was ik gered, of ik dacht aan mijne zonen. Hetscheen mij onmogelijk, zonder hen, bij mijne vrouw terug te komen. Mijne smart was grenzenloos. Spoedig echter zag ik, hoe mijn jongste zoon naast mij werd nedergelegd, want ook voor hem had zich een redder opgehaan. Maar hij was in een afgrijzenwekkenden toestand, en zal dit zijn levenlang blijven. Hij moet schuwen zich aan iemand te vertoonen. Ik heb hem niet medegebragt om uw menschelijk gevoel niet te schokken. Mijn oudste zoon is omgekomen. Voor zijn dood had men ook hem uit den waggon getrokken; hij kon nog zijnen naam noemen, en uitroepen: Wat is het hard, zoo jong te sterven! Daarom treed ik als aanklager op; ik eisch zijn lijk terug om hem een graf-gesteente op te rigten. Ik klaag niet tegen de spoorweg-directie, maar tegen de politie. Zoek mij geen regt geschiedt, ga ik naar den Koning: hij is vader en zal mijn gevoel begrijpen.

— De gisteren uit Barcelona tot 2 dezer, ten 5 ure, medegedeelde berichten worden bevestigd door de heden uit Perpignan van

4 dezer aankomen tijdingen. Er zijn geene regtstreeksche nadere berichten. Alleenlijk verhalen reizigers, die Barcelona in den nacht tussehen 2 en 3 December hebben verlaten, dat de noodklok werd gehuld, dat het volk in de straten schreeuwde: *Leve de Koningin Christina! Leve de Koningin Isabella, wij vreezen de bommen niet, wij zullen ons verdedigen, enz., enz.* Doch tot heden weet men niet, wat gedurende den dag van 3. dezer heeft plaats gegrepen.

Onder dagteekening van 2de Decemb. wordt uit Barcelona het volgende geschreven:

Op deszelfs terugkomst van Taragona is de *Elma* zich bij de *Gussendi* komen voegen, ten einde aan het in volt water brengen des Engelschen lineschips *Formidable* mede te werken. Na verscheiden uren arbeids is het schip van strand afgehaald en gisteren ter reede van Barcelona gesleept, waar heden ochtend ook het Engelsche schip *Rodney* is gearriveerd. Toen de beide Fransche stoombooten het gesleepte schip verlieten salueerden de equipadjen der Engelsche vaartuigen hen met vijf honra's.

Het Fransche oorlogschip *Jemappes* van 100 stukken kanon heeft voor Barcelona het anker laten vallen.

Uit Perpignan wordt dd. 4 December als volgt geschreven:

Eene in den nacht van 2 op 3 dezer uit Barcelona vertrokken stoomboot is gisteren te Port Vendres aankomen en heeft aldaar een groot aantal officieren van Katalonische bataljons vrijwilligers ontscheept; onder dezelve bevinden zich Italianen en Belgen, die behoord hebben tot het legioen jagers van Oporto hetwelk in Portugal en Spanje onder bevel van den Piemontschen generaal Borsod'Carminati heeft gediend.

Volgens de door die gelegenheid ontvangen brieven heeft de draling van den Regent om Barcelona binnen te trekken ten doel om aan de meest gecompromitteerde personen den tijd te geven, per scheepsgelegenheid Spanje te verlaten.

Intusschen was ten gevolge van de weigering des kapiteins-generaals, om eenige bedingen hoegenaamd aan te nemen, eene gisting onder de bevolking ontstaan. In den avond van den 2den werd overal de trom geroerd, de alarmklok geluid en maatregelen getroffen om het bombardement te verduren.

Ondanks deze dreigende houding hield men het er voor, dat men, bij de nadering der troepen van Espartero, de poorten zoude openen en de wapenen nederleggen.

GROOT-BRITTANNIE.

Londen, 6 December.

In de hoogere kringen fluistert men elkander in het oor, dat Hr. M^s. verlossing tegen het begin der maand Maart 1843 te gemeet gezien wordt.

— Een onzer dagbladen deelt het volgende mede:

In Texas hield onlangs een regter de volgende menschlievende toespraak tot een ter dood veroordeelden moordenaar, John Jones: » Jones, de zaak staat aldus: het hof was voornemens u niet voor het aanstaande voorjaar te doen opknopen; maar het weder is zeer koud, en bij ongeluk is uwe gevangenis zeer ontramponeerd, de meeste glasruiten in de vensters zijn gebroken, en de wind suist door uwe tralies, de geheele kamer is in zoo ellendigen toestand, dat men er geen vuur kan aanmaken; ook is het getal der gevangenen zoo groot, dat men u niet meer dan éne deken kan geven. Dus zoudt gij u tot het voorjaar bitter moeten behelpen, en zeel koude en ongemak moeten lijden. Deze omstandigheden in aanmerking nemende, en wenshende uw lijden zoo veel mogelijk te verzachten, zoo heeft het hof, menschlievend met uw ongeluk begaan, bevolen, uw lijden

niet langer te rekken, maar uwe ophanging reeds morgen, dadelijk na het ontbijt, te doen plaats hebben. » John dankte regt hartelijk voor de waarlijk meddoogende gezindheid zijner regters.

DUITSCHLAND.

MAINTZ, 4 December.

Naar men verneemt, wendt Frankrijk bij de rijnoverstaten pogingen aan om voor het tussehen Frankrijk en Nederland gesloten handelstraktaat eenige verligtingen in de rijnhavens te verwerven; men belooft zich hiervan eenen goeden uitslag.

— VAN DEN MAIN, 5 December. De Parijsche nieuwsbladen, die zich reeds de kwaadaardige moeite hadden gegeven om een doodsbericht van den Oostenrijkschen staatskanselier prins Metternich te schrijven en zich naderhand genoodzaakt zagen om dit bericht tegen te spreken, verhalen thans, om zich eenigzins schadeloos te stellen, dat indien Zijne Doorl. al niet dood is, hij toch niet lang meer leven kan, want dat eene heroerte, die hem onlangs heeft getroffen, zijn gestel uitermate heeft verzwakt. Deze vermeende aanval van beroerte is echter even onwaar als het bericht van zijnen dood. De ongesteldheid, waardoor de prins is aangeast geweest, was van weinig beteekenis en korten duur, aangezien die Doorl. staatsman op dit oogenblik de meest gewenschte gezondheid geniet.

— De *Gazette de France* bevatte onlangs eene door den Carlistischen graaf de Villemar geschreven lofuiting op de jonge onschuldige Koningin van Spanje. Dit zoude raaiselachtig toeschijnen, indien men niet wist, dat de graaf en eenige andere aanzienlijke Carlisten het plan voeden om een huwelijk tussehen Isabella en den oudsten zoon van Don Carlos tot stand te brengen. Dit plan heeft echter niet slechts alle omstandigheden en kansen in Spanje zelf tegen zich, maar strijdt ook met de oogmerken van den Koning der Franschen, die gaarne de hand van Isabella aan eenen zijner zonen zag toewijzen, en strookt overigens niet met de staatkunde van Groot Brittanie, welke eenen prins uit een Saksisch vorstelijk huis begunstigt.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 28 Februarij het Schip Anna Maria, Kap. D. Steenveld, hebbende 56 dagen reis.

Idem; het Schip Catharina, Kap. K. M. Hillers, hebbende 56 dagen reis, Passagiers: de Heeren W. G. van Oijen en R. Taylor. -- Beiden van Amsterdam.

Kapitein RENAUD.

De nacht van den 27sten Junij 1830 lag stil en betrekkenisvol over het geschokte Parijs. De herinnering aan denzelfden is mij levendiger in het geheugen gebleven, dan zoo menig ijselijk tooneel, waarvan ik in mijn leven getuige was. De zoete stilte voor een onweder of het kermen der zee voor eenen storm is niet statiger, indrukwekkender, dan Parijs het in dezen nacht was. De straten waren eenzaam en verlaten. Ik ging mij middenacht over de Boulevards; hunne gansche lengte wandelde ik over, luisterde opmerkzaam: zag begeerig rond. De heldere donker blaauwe lucht weerkaatste helder op de straatstenen, de sterren flonkerden, maar de huizen waren gesloten, donker, dood. Alle lantaarnen waren stuk geslagen en de loodrenuipjes der glazen hingen langs de palen naar beneden. Hier en daar stond onder de donkere schaduw van eenen boom eene groep handwerkslieden of daghuurders, onder eender beraadslagende of naar eenen onbekenden luisterende, die hun zacht parolen of plan-

nen voor den volgende dag toefluisterde. Hoorden zij voetstappen, dan stoof allen nit elkander en in de donkere zijstraten verdwenen de nachtelijke gastalten. Zij drukten zich in de verdiepingen der huisdeuren, klopten zacht, als valdeuren gingen deze open, namen de kloppenden in en slaten zich weder. Dan was alles weder stil. De stad scheen uitgestorven en de huizen verlaten, even als bij eene pest.

Nu en dan stiet men op eene donkere, onbewegelijke massa, die men niet eerder bemerkte, voor men er dicht bij was. Het was een Bataillon der Koninklijke Garde, dicht aangesloten staande, zonder beweging, zonder geluid. Verder op schenen er vuurwormpjes in de lucht te zweven; het waren de lonten van eene batterij rijdende artillerie, wier stukken den Boulevard konden bestrijken.

Men kon ongehinderd deze donkere, indrukmakende massa's voorbij gaan, haar opnemen, bespielen, zonder gevraagd, zonder ophouden te worden. De stemming der soldaten was ernstig, besloten en verwachtingvol.

Toen ik een dezer Bataillons naderde, kwam een der officieren naar mij toe en vroegde mij zeer beleefd, of de vlammen, welke men in de verte bij den triumfboog der Porte St. Denis zag flikkeren, door eenen brand veroorzaakt werden, en wilde dan met zijne compagnie derwaarts gaan, om zich te overtuigen. Ik zeide hem, dat het vuur door eenige groote boommen veroorzaakt werd, die de kooplieden aldaar in den ontrek lieten omhounen en verbranden, dewijl zij van de verwarring voordeel trekken en door het vallen der boommen de uithangborden hanner magazijnen meer zichtbaar en in het oog vallende wilden maken. Vervolgens zette de hij zich op eene der steenen banken van den Boulevard neder en schreef met eene Spaansche rotting priazende in het zand. Nu eerst herkende ik den officier en wel aan zijne Spaansche rotting. Ik sprak hem bij zijn naam aan; hij herinnerde zich mijner en verzocht mij, naast hem plaats te nemen.

De Kapitein Renaud was een man van een vast, streng karakter en uitgebreide kundigheden; een man, zoo als er toen vele bij de koninklijke garde waren. Zijn karakter en zijne gewoonten waren ons allen sedert lang bekend. Hij had van zijne soldaten den bijnaam: » de Spaansche rotting » gekregen, en was onder dezen naam bij alle officieren der garde bekend. Hij sprak slechts zelden en altijd zoo weinig als mogelijk, las den ganschen dag en was, zonder zich juist af te zondren, toch zelden met zijne kameraden in gezelschap. Groot, bleek en met sombere gelaatstrekken, had hij nog bovendien op het voorhoofd, juist tussehen de twee wenkbrauwen, het likteeken eener vreeselijke wonde, t welk aan zijn gelaat eene eigendommelijk donkere uitdrukking gaf. Den bijnaam: » Spaansche rotting » had hij gekregen dewijl hij zich steeds van eene zoodanige bediende, om er bij het gaan op te leunen, want hij had in den oorlog in Spanje eene wonde in het regter been ontvangen, die hem dikwijls in het gaan hinderde. Zijne soldaten hielden buitengewoon veel van hem en in den oorlog in Spanje was zijn compagnie eener der uitstekendste van het leger. Hij had het regt, zonder degen aan de spits zijner compagnie te marscheren, alleen met zijne Spaansche rotting in de hand.

» Hebt gij heden morgen de Zwitsersche regementen zien chargeren? » zoo begon de Kapitein het gesprek; zij hebben het voren in het avanceren met sietien voortreffelijk uitgevoerd. Sedert ik dien, heb ik het eigenlijk nog nooit zoo goed zien uitvoeren, als heden; maar in de straten eener groote stad heeft het veel goeds, gesteld, dat de manschappen levendig en snel genoeg langs de vleugels der sectij voorbij komen. »

(Het vervolg hierna.)

Gedrukt bij de Erven J. BRINK.